

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 20.

AUGUST 1, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditation

Sealed In Christ

*In whom ye also trusted, after that ye
heard the word of truth, the gospel of your
salvation: in whom also after that ye be-
lieved, ye were sealed with that Holy Spirit
of promise, which is the earnest of our in-
heritance, until the redemption of the pur-
chased possession, unto the praise of his
glory.*
Eph. 1:13, 14.

Ye also. . . .

This in distinction from "we. . . . who first trusted
in Christ".

The glorious mystery of the will of God, according
to the good pleasure which He purposed in Himself,
and which He made known unto us, is that in the dis-
pensation of the fulness of times He might gather
together in one all things in Christ, both which are in
heaven, and which are on the earth!

This is the whole of God's inheritance, His precious
possession.

In this beautiful and glorious whole, the Church
in Christ occupies the chief place. She is God's
heritage *par excellence*!

And again, of this glorious Church, they that had
first trusted in Christ, the Church of the old dispen-
sation, had now also become a part. They also had
become a heritage, a portion by lot. For years it had
seemed as if they were the whole of the precious
possession of Jehovah; now, however, in the fulness
of times, it had been revealed that the whole of the
old dispensation was destined to become more glorious
by merging into a larger whole: the gentiles also had
become fellow-citizens with the saints and of the
household of God! And so they that were the whole

had now become more glorious by becoming a part!

Wonderful wisdom of God!

And now: "ye also".

"In whom", that is, in Christ, "ye also are". This
is a better translation than "in whom ye also trusted".
The last word does not occur in the original.

Ye, gentile Christians!

Ye heard the word of truth, the gospel of your
salvation, and through the hearing of that gospel by
faith, ye were ingrafted into Him!

And believing, ye were sealed with that Holy Spirit
of promise!

By the Spirit that is an earnest of the complete
inheritance!

Sealed ye are, therefore, until the redemption of
the purchased possession is accomplished!

Sealed in Christ!

In Him ye are!

Marvellous and blessed truth!

Not mere individuals are we, that stand and fall
our own masters, that live and die by ourselves; neither
are we merely in the first man Adam, by whom sin
entered into the world, and death through sin, and
death passed unto all men because all have sinned. . . .

No, in Him we are!

For, He, the Christ of God, anointed from before
the foundation of the world, sent in the fulness of time,
made of a woman, made under the law, Who died on
the accursed tree and was raised unto everlasting
glory by the marvellous power of Him who quickeneth
the dead and calleth the things that are not as if they
were, Who was delivered for our transgressions and
raised for our justification,—He is the eternal Head
of His Church. He is such in the legal, forensic sense
of the word, so that the Church is a corporation, a
legal body before God's law with Him, so that He
represents them according to God's own election; and
He is such in the spiritual, organic sense of the word,
so that He is their resurrection and their life, their

all in the Holy Spirit of promise!

In Him we are!

Before God we are eternally in Him. For we are chosen in Him. And in Him God beholds us as justified and glorified. Hence, He beholds no iniquity in Jacob. For, whom he has foreknown, them He also did predestinate to be conformed according to the image of His Son, and whom He did predestinate them He also called, and whom He called them He also justified, and whom He justified them He also glorified. And through faith We are ingrafted into Him, so that we become one plant with Him, appropriate unto ourselves all that is in Him, live out of Him and bear fruit unto the glory of His grace through the Spirit which He hath given unto us. In Him we are new creatures, created unto good works, which God before ordained that we should walk in them. Old things have passed away, all things are become new!

In Him ye also are!

Into a living, conscious relationship with Christ, their Lord, they had been brought. Consciously they lived out of Christ. For their contact and fellowship with Him had been accomplished through their hearing of the word of truth, the gospel of their salvation. Formerly they were in darkness, dead through trespasses and sins. They lived in the lie, and living in the lie they were dead. But the word of truth had been preached to them, the truth of God; the light had pierced the darkness. The word of truth had spoken to them in their lie, the word of righteousness had addressed them in their sin, the word of life had reached out to them in their death; the word of liberty had sounded forth unto them in their bondage, the word of reconciliation had been preached to them in their enmity against God, the word of redemption, even the forgiveness of sins, had come to them in their state of condemnation. . . .

And they had heard!

Heard, indeed, with their natural ear, grasped with their natural understanding; but heard, too, with a spiritual ear, and understood with spiritual discernment; heard, indeed, as a word that came to them through man, for how shall they hear without a preacher; but heard, not as a word of man,—how could man's word ever be a gospel of our salvation?—but as the Word of God through Jesus Christ, their Lord.

And thus this word of truth had become the gospel of *their* salvation! Hearing they had believed, and believing they had been saved.

Implanted they had been into Christ.

In whom ye also!

Sealed in Him!

For, having believed, they were sealed by the Holy Spirit of promise!

Not, indeed, as if the gift and operation of the

Holy Spirit were subsequent to faith, so that faith is the work of man apart from that Spirit. On the contrary, faith is wrought in our hearts by that same Spirit of promise. For "by grace are ye saved, through faith, and that not of yourselves, it is the gift of God". Nor even, as if one could strictly introduce the order of time into the work of salvation, so that one is first reborn, then called, afterwards made a believer and justified, and finally sealed unto salvation. For, strictly speaking, he that is born of God has received the Spirit that will abide with him forever, and is sealed forever unto perfect and final redemption in the day of Christ.

Yet, so had been their experience, and in that order they had become conscious partakers of their salvation through the word of truth.

They had heard the gospel of their salvation.

And hearing they had believed.

And believing they had been sealed by the Holy Spirit of promise unto the perfect salvation.

A seal is a distinguishing mark: it marks that which is sealed as genuine, in distinction from the counterfeit. A seal also marks the object as the peculiar possession of him that sealed it. And, thirdly, it safeguards the character of the thing against being spoiled or destroyed.

Thus the believers.

They are sealed by the Holy Spirit of promise. Intentionally, with a view to the fact that it is He that seals the believers, He is called the Spirit of promise. It designates Him as the Spirit of Christ, that was promised even before the fulness of time; but it also denotes Him as the One by Whom the promise is realized and fulfilled. *The* promise! For, although all through the ages of the old dispensation, beginning in Paradise, and reaching out unto the end of time, the promise is repeated in many different forms and announced from many different aspects; and although its riches of salvation and glory are innumerable; yet, it always is one and the same promise, and always it holds forth the hope of complete redemption and eternal life in the everlasting Kingdom of Christ that is to come. And of that promise, with all its glorious riches of blessing, He is the Spirit. He was promised to Christ before the world was; and He was given to Christ as His peculiar Spirit at His exaltation. And "being exalted by the right hand of God, and having received the promise of the Holy Ghost", He poured out that Spirit into His Church, and all His own receive that Spirit. He is the Spirit, too, that realizes the promise. For, He it is that applies all the blessings of salvation and grace unto the believers, that regenerates them and makes them partakers of the resurrection-life of Christ, that gives them eyes to see and ears to hear, that calls them and gives them faith, that justifies them and gives them eternal righteousness, that sanctifies them and preserves and keeps them,

that glorifies them and gives them eternal life. . . .

Sealed the believers are by that Spirit!

By Him they are definitely set aside from the world, marked as children of the living God, in knowledge of the truth, faith of the gospel, righteousness and holiness, the love of God and of one another, in distinction from the children of darkness. By Him they are distinctively marked as God's own peculiar possession, whom He purchased and redeemed out of the world, that they might be to the praise of the glory of His grace in the beloved. By Him they are safeguarded against all attempts to deprive them of their righteousness, to spoil them of their eternal hope, to cause them to perish with the world. For their enemies are strong, and in themselves they are weak. But by the Spirit they are sealed. He it is that sustains and keeps the bond that unites them with Christ, their Lord. By Him they are imperishable in the hand of Christ, so that no one can pluck them out!

Sealed in Christ!

Sealed by the Holy Spirit of promise!

Distinct as God's peculiar heritage, His own possession, safe and secure in the midst of a world of darkness that hates them and is bent upon their destruction! Hence, they are also assured!

Sealing and assurance are not the same, but they are inseparably connected. The one is the cause, the other the effect. For, by faith we become conscious of and lay hold upon the sealing operation of the Spirit of promise; and thus we are assured!

Sealing us, the Spirit witnesses with our Spirit that we are children of God; and believing we receive His testimony.

Sealing us, the Spirit assures us that He will never leave us, always preserve us in Christ; and believing we trust and persevere, fighting the good fight, even unto the end.

Sealed by the Spirit, we are assured of our salvation!

Now and forever!

And thus we are saved in hope!

For the Spirit of promise, the sealing Spirit, is the earnest of our inheritance! The earnest that is ours until the redemption of God's own purchased, peculiar possession is complete.

That peculiar possession is His Church, are we, together with all the saints elect! That Church He conceived in all its beauty and glory in Christ in eternity. Always He has it before Him, for its stands engraven in both the palms of His hands. Eternally He loves that peculiar possession, and eternally it is precious in His sight. For, it is the revelation of His own glory in Christ His Son. It is perfect in beauty of holiness. He realizes this possession in time. He obtains it for Himself. So precious is that Church of

His love to Him, that no way was too deep, no price was too precious to obtain it. His only begotten Son He gave, gave up even unto the shameful death of the cross, that He might purchase for Himself this possession. The deep way of sin and death and grace and resurrection He chose to adorn this possession with the eternal beauty He had designed for it.

That possession is redeemed,—yet not completely. Still it is not complete.

Still it is partly in the world, in sin, in death.

Still it waits for that final day, when all the elect shall have been born, reborn, called, saved, justified, glorified; the day, when the last enemy shall be destroyed, when the Redeemer shall come in all His glory, to perfect their deliverance, to glorify them in body and soul, to fit them into that eternal scheme of things in which everything shall be united in Christ, and heaven and earth shall unite in showing forth the glory of Him that sitteth upon the throne!

For that is the end, the purpose of this peculiar possession. It must be, it shall be to the praise of His glory!

And to occupy their own place in this eternal scheme of things, this blessed Kingdom of the Father, in Christ, consciously, willingly, with all their heart uniting in this eternal song of the praise of His glory, without sin or the possibility of sin, without death or the shadow of death, without suffering and sorrow, in holiness and righteousness and truth, walking in the light of eternal life, filled with the joy of God's everlasting favor, seeing Him face to face, always, everywhere, knowing as they are known in eternal perfection,—that is the inheritance of the believers!

Unto that inheritance they are sealed!

Sealed in Christ!

Sealed by the Spirit of promise!

And, therefore, of that inheritance that Spirit of promise is the earnest, the God-given earnest, which even now they possess!

The idea of an earnest is that of guarantee, a token that is given in pledge of the fulfillment of a promise or an obligation. It is akin to the idea of firstfruits. Among Israel the firstfruits were a pledge of the full and complete harvest.

Thus the Spirit of promise, which is given us, is our guarantee from God Himself that the whole glorious inheritance will surely be given in our possession in the day of complete redemption! He is this, because already He makes us possessors of that inheritance in principle, when He raises us with Christ and applies to us all the blessings of salvation! He is such, because He will never forsake the work of His hands, but seals us even unto that perfect redemption!

Glorious inheritance and blessed assurance!

Sealed and guaranteed!

Saved by hope!

H. H.

Editorials

Our last Synod decided to address the President

of the United States with regard to the matters of the increasing evil of the closed shop and of Sunday labor for national defense.

A copy of the letter, the composition of which is to the credit of the Rev. Vos, here follows:

Letter To Our President

Grand Rapids, Michigan
May 23, 1941.

The President of the United States,
Washington, D. C.

Sir:—

The Synod of the Protestant Reformed Churches, in session May 21-23, come to you with the following address and petition:

First, we would respectfully acquaint you with the twofold occasion for this address. They are what is commonly called the closed shop and Sabbath labor in the defense industries.

It is a matter of public record that during the years of your tenure in office, you have supported the continuation and the increase of what is commonly called the closed shop. It is also a matter of record that such support from the exalted and influential Head of our Republic has borne abundant fruit, because Unionism, with its resultant closed shop, is greatly on the increase. Especially in the great industrial centers of our nation, but also in cities of but moderate size, the pressure of the Union becomes increasingly insistent, so that the time seems to be not far distant when the entire class of men, called Labor, shall be marshalled into the organization, called the Union.

It has also come to our knowledge through the public press that you, Sir, are dissatisfied with the progress of the defense work and that you have demanded the discontinuation of the five- or the six-day week and their substitution for a seven-day week, every day of which to contain three 8-hour shifts.

Secondly, we would acquaint you with the sad fact that such action from the Head of our Government excludes many of us from earning our livelihood in certain definite avenues of employment, particular phases of craftsmanship, wherein we are skilled and wherein we have labored since our inception into the army of workers. Moreover, we see the calamity approaching where this situation will apply not only to *some* phases of labor and *particular* areas of industry but where it will apply to *all* of our membership, wherever employed and whatever their craft may be. We have reference to the tendency of you, Sir, as Head of our Government, to condone and support Unionism and Sabbath labor to such an extent that soon all of labor will be organized and we shall be able to find honest employment no more.

Thirdly, we would state the reasons why Unionism excludes earning a livelihood and why we refuse to labor on the Lord's Day. It is because we are heartily convinced that both Unionism and unnecessary Sabbath labor are great evils in the sight of God.

We refuse to become members of the Union because we condemn the principles of utter materialism of the Union; because the Union demands in the required oath or pledge loyalty to itself even though this loyalty to the Union would bring us into conflict with the interests of the Church of Jesus Christ our Lord; and because the Union seeks to gain its ends by force, strikes and boycotts, all of which militates against the Word of God which we hold dear and which is the first and last criterion for our conduct on earth.

Concerning Sabbath labor we would say that it is our conviction and avowed purpose not to engage in same. The Lord God has from earliest times promulgated His Divine Law and this Law tells us in

the 4th commandment that we shall keep His Sabbaths holy. Mr. President, we, as members of the Protestant Reformed Churches, have the earnest desire to so conduct ourselves on the Sabbath, in meditation, prayer and Divine worship, that we may have a foretaste of the heavenly Sabbath. We feel and are convinced that such is the injunction of the Almighty Who is our Sovereign and therefore we refuse unnecessary Sabbath labor.

Fourthly, we would point out to you in all humility and profound respect that under the Constitution of the United States we may claim and do claim the rights of liberty to worship our God according to what we believe is agreeable to His precepts and you, Sir, as the Head of the Government of these United States, are duty bound to protect us and so rule under this instrument that we may enjoy, among other good things, these two privileges, namely, the worship of our God according to our religious convictions and an opportunity to earn a livelihood which does not destroy, nullify or preclude such worship.

Therefore, Sir, we would humbly petition you, first, to cease condoning and supporting the closed shop, and, second, to cease advocating and demanding the unnecessary Sabbath labor in the defense industries.

And, closing, we would plead with you to consider this address and petition in the light of your high calling as expressed in the Word of God, found in Romans 13:3 and 4a: "For rulers are not a terror to good works, but to the evil. Wilt thou then not be afraid of the power? do that which is good, and thou shalt have praise of the same: For he is the minister of God to thee for good."

Doing this you shall merit our profound gratitude and insure unto yourself our most hearty thanks.

We have the honor to remain, Sir, your most obedient servants,

The Synod of the Protestant Reformed Churches;

(W.S.) H. Hoeksema, President;

(W.S.) Gerrit Vos, Secretary;

(W.S.) Geo. C. Lubbers, Asst. Secretary.

Stated Clerk of Synod:

Rev. D. Jonker, 924 Worden St., S. E.,
Grand Rapids, Michigan.

I understand that an answer was received by our stated clerk to the effect that the President had taken cognizance of this letter and had referred the matter of sending a reply to his secretary.

H. H.

Zoudt Gij Den Goddelooze Helpen?

Josafat had rijkdom en eer in overvloed. . . . en hij verzwagerde zich aan Achab, den goddelooze!

Dat was een fundamenteele fout, en groote zonde, zooals het altijd een grondfout is, wanneer wij ons verzwageren met de wereld.

En beginselen werken door.

Uit het eene volgt spoedig het andere.

Eerlang wil Achab optrekken naar Ramoth in Gilead, om te strijden tegen de Syriërs. En als Josafat bij hem op visite is, neemt hij zijn kans waar, om profijt te trekken van deze goddelooze verzwagering. Schapen en runderen slacht hij voor hem en voor zijn volk in menigte. En hij overreedt hem gemakkelijk om hem, den goddeloozen Achab te vergezellen en bij te staan in den strijd.

Ge weet de uitkomst.

Niet geheel gerust is Juda's koning.

Achab is niet gewoon om het aangezicht des Heeren te zoeken, eer hij optrekt ten strijde. Hij kent Hem niet, en vertrouwt niet op Hem. Maar met Josafat is het toch anders. "Vraag toch heden naar het woord des Heeren", zoo spreekt hij tot Israel's koning. En Achab vergadert een menigte profeten, vier honderd in getal, hofpredikanten, valsche leeraars, die al evenmin den Heere kennen als de koning, en die hem gaarne naar den mond praten en voorspellen, wat hij gaarne hoort. En uit éénen mond spreekt de gansche profetenbende: "Trek op: want God zal hen in de hand des konings geven"!

En zoo'n groote meerderheid zal het toch wel weten?

Zouden vier honderd profeten den raad des Heeren niet weten?

Josafat vertrouwt het zaakje echter nog niet. Hij is wel verzwagerd met een goddelooze, en is wel bij den goddelooze op visite, en heeft wel ter kwader ure hem zijn woord gegeven: "Zoo zal ik zijn, gelijk gij zijt, en gelijk uw volk is, zoo zal mijn volk zijn, en wij zullen met u zijn in dezen krijg". Maar diep in zijne ziel is hij niet gerust. Hij weet het wel, dat hij den goddelooze niet zal kunnen helpen, en dat de krijg des Heeren is. Eigenlijk wil hij wel gaarne weer terug. En die vier honderd hofpredikanten, ach, ze spreken zoo geheel anders dan de profeten des Heeren. Misschien weet hij er ook wel iets van, dat hier nog ergens een zekere Micha is, die des goddeloozen konings toorn zich op den hals gehaald heeft. Die zou hij beter vertrouwen. En zoo vraagt hij dan: "Is hier niet nog een profeet des Heeren, dat wij van hem vragen mochten?"

En Micha wordt gehaald!

En, ofschoon hij eerst schijnt in te stemmen met de hofpredikanten, profeteert hij, als de koning bij hem

aandringt om de waarheid te spreken, toch niets dan verderf en ellende voor den voorgestelden krijg met de Syriërs!

Zoudt gij den goddelooze helpen?

Maar Josafat verwerpt het woord des Heeren door Micha en handelt naar het woord der valsche profeten, ook als hij ziet, dat Micha door Israels koning naar den kerker wordt teruggebracht!

Maar de arme Micha wordt gerechtvaardigd.

De krijg keert zich tegen Israel. En bijna betaalde Juda's koning het gelag!

En als Josafat straks is wedergekeerd naar Jeruzalem, komt Jehu, de ziener tot hem met het woord des Heeren: "Zoudt gij den goddelooze helpen, en die den Heere haten, liefhebben? nu is daarom over u van het aangezicht des Heeren groote toornigheid".

Den goddelooze helpen?

Ach, 't is ook een hopelooze zaak! Want hoe zullen wij helpen, wien God niet helpt? Hoe zullen wij reddenden dengene, op wien de Heere vergramd is tot in eeuwigheid?

'k Dacht aan den huidigen oorlog.

'k Dacht er aan, hoe wij hier in ons land, ik bedoel de grooten der wereld, en ook in Engeland, soms heel vroom naar het Woord des Heeren schijnen te vragen, en van het Woord des Heeren spreken.

En het heet, dat wij in dezen oorlog in de bres springen, niet alleen om de wereld te redden voor de democratie, maar ook voor het Christendom en het Christelijk geloof.

En dan, om dat niet te vergeten, ook om de kleinere en zwakkere natiën te beschermen tegen de tyrannie van den gewelddenaar!

Wij strijden eigenlijk tegen de goddeloozen!

Maar soms wordt het wel een beetje moeilijk, om dit vol te houden. Het is ook zoo'n vreemde wereld, zoo vol verwarring, dat men er geen touw meer aan weet te knopen.

Want, ziet, Rusland wordt ook door den gewelddenaar aangevallen. Er was overigens een verbond tusschen die twee, Hitler en Stalin, de Nazi en de Soviet, een verbond, om elkander niet aan te vallen, althans in de eerste tien jaren. Maar wie wordt in deze dagen niet herinnerd aan het woord der Schrift in Romeinen I, dat de natuurlijke menschen "verbondsbrekers" noemt? En wat beteekent een verdrag, als Hitler behoefte heeft, groote behoefte ongetwijfeld aan olie en graan en als hij meent deze in Rusland te kunnen halen?

In elk geval, hoe dit ook zij, Rusland wordt ook in den oorlog gewikkeld, en dat wel tegen Duitschland!

Het goddelooze Soviet Rusland, dat trotsch is op den naam "godloozen"!

Het God-tergende, antichristelijke Rusland, dat

Gods Kerk heeft trachten uit te roeien, Gods volk heeft vervolgd, verjaagd, doen lijden, gedood!

De communistische, atheïstische Russen, die zich ten doel stelden de Christelijke godsdienst en het Christelijk geloof van den aardboden te doen verdwijnen!

Het verraderlijke Rusland, dat nog kort geleden zich zoo lafhartig als wreed op het kleine maar dappere Finland wierp!

En wat zullen wij, die de wereld voor het Christelijk geloof en voor de democratie veilig willen maken; en wat zal Engeland, die ook door hoge idealen is bezield, nu zeggen en doen?

Wij zullen. . . .

't Is wel een moeilijk geval, maar er is ook zoo iets als een utiliteits-politiek, wij zullen Rusland helpen om de wereld te redden voor het Christelijk geloof en voor de democratische levensvormen!

En ik dacht weer aan het woord van den ziener: Zoudt gij den goddelooze helpen?

Jawel, maar laat ons dan ook ophouden met te spreken over het Woord des Heeren. Laat Micha maar terugkeeren naar zijn kerkerhol, en laat de hofpredikanten het laatste woord hebben.

En laat ons goed verstaan, dat het in laatste instantie onmogelijk is om den goddelooze te helpen, omdat het onmogelijk is te helpen degenen, op wie God vergramd is.

Success zou men daarom in alliantie met de goddeloozen nog wel tijdelijk kunnen hebben.

Maar het einde van dien weg is toch het verderf!

H. H.

PRINTING ERRORS

In my article under "The Triple Knowledge", previous issue of the Standard Bearer, the reader, please, correct the following errors:

Page 441, right hand column, second line from top: "never", should be: *ever*; seventeenth line from top: "altar", should be: *alter*; thirty sixth line from top between "to" and "purer" insert *a*.

Page 442, left hand column, twenty second line from bottom: "Schaaf" should be *Schaff*; right hand column, sixteenth line from top "destined" should be: *designed*; twenty fourth line from top "Palatine" should be *Palatinate*; twenty seventh line from top "Palatine" should be *Palatinate*; forty third line from top "Schaaf" should be *Schaff*; second line from bottom "Heidelberg" should be *Heidelberger*.

Page 443, right hand column, fourteenth line from top, between "has" and "sincere" insert *a*. H. H.

NOTICE

Classis West of the Protestant Reformed Churches meets in Pella, Iowa on September 10, 1941, at 9:00.

Standard Bearer Outlines For 1941-1942

As the reader will remember, undersigned accepted a sort of dictatorship, that was imposed upon him nilly willy, on condition that he should propose a schedule of the work for the next volume of the Standard Bearer to the meeting of the Staff that is to be held September 3, the Lord willing.

Please, take notice of the change of date. The meeting was originally set for August 27. At the request of Rev. Vos, however, this was changed to the date mentioned.

I decided that it would be expedient to prepare those outlines in time for the August issue of our paper, and to publish them. That will give all the writers a chance to study them and prepare their criticism before we meet in September.

Here, then, they follow:

October 1.

- Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
- Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
- Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
- Melchisedec and Abraham, 8 pages, English, Rev. G. M. O.
- The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. Vos.
- Moeilijke Schriftuurplaatsen 1, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
- The Right of Our Mission, English, 5 pages, Rev. B. K.
- Is Christian Drama Possible? English, 5 pages, Rev. A. P.
- The Christian and Sunday Labor, English, 5 pages Rev. C. H.
- Current Events, English, 5 pages, Rev. L. D.

October 15.

- Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
- Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
- Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
- Melchisedec and Christ, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
- The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
- Moeilijke Schriftuurplaatsen 2, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
- The Divorce Evil, English, 5 pages, Rev. H. V.
- Education Among Israel, English, 5 pages Rev. G. L.
- How And What To Read, English, 5 pages, Rev. M. S.
- Book Review, English, 5 pages, Rev. H. H.

November 1.

- Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.

Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
 The Significance of the Nazarite, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 3, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 John Huss and the Reformation, English, 5 pages, Rev. G. M. O.
 The Basic Significance of Home Instruction, English, 5 pages, Rev. R. V.
 Het Doel Onzer Zending, Holland, 5 pages, Rev. B. K.
 News from our Churches, English, 5 pages, Mr. S. D. V.

November 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Significance of Samuel for O. T. Prophecy, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 4, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 The Proper Place of the Sundayschool, English, 5 pages, Rev. P. D. B.
 The Christian and Social Evils, English, 5 pages, Rev. M. G.
 The Evil of the Modern Movie, English, 5 pages, Rev. J. V.d. B.
 Current Events, English, 5 pages, Rev. L. D.

December 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 Elijah and Elisha, A Comparison, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 5, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 Christian Discipline in Education, English, 5 pages, Rev. A. C.
 The Reformation and the Renaissance 1, English, 5 pages, Rev. G. M. O.
 Making Friends, English, 5 pages, Rev. P. V.
 Book Review, 5 pages, Rev. H. H.

December 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Person of the Prophet Isaiah, 8 pages, Eng-

lish, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 6, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 An orderly Home, English, 5 pages, Rev. J. D. J.
 Christian Banquets, English, 5 pages, Rev. J. B.
 The Reformation and the Renaissance 2, English, 5 pages, Rev. G. M. O.
 The Church and Social Questions, English, 5 pages, Rev. L. V.

January 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Person of Jeremiah, the Prophet, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 7, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 How to Use the Radio, English, 5 pages, Rev. M. G.
 Labor Unions and the Class Struggle, English, 5 pages, Rev. G. L.
 The Value of Catechetical Instruction, English, 5 pages, Rev. C. H.
 Current Events, English, 5 pages, Rev. L. D.

January 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Person of Daniel, the Prophet, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 8, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 Melanchton and the Lutheran Reformation 1, English, 5 pages, Rev. G. M. O.
 Collective Bargaining, English, 5 pages, Rev. P. D. B.
 Attention, English, 5 pages, Rev. H. V.
 De Keuze van een Arbeidsveld, Holland, 5 pages, Rev. B. K.

February 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Author of Ecclesiastes, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 9, Holland, 6 pages, Rev. W. V.

Memory, Its Significance and Training, 5 pages, English, Rev. A. P.
 Melancthon and the Lutheran Reformation 2, English, 5 pages, Rev. G. M. O.
 The Government and Social Questions, English, 5 pages, Rev. R. V.
 Book Review, Rev. H. H.

February 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Day of the Lord in the O. T., English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 10, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 The Decay of the Family, English, 5 pages, Rev. J. V.d. B.
 The Value of Young People's Societies, English, 5 pages, Rev. J. B.
 Obedience as a Christian Virtue, English, 5 pages, Rev. L. V.
 News From our Churches, English, 5 pages, Mr. S. D. V.

March 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Canonical Significance of the Song of Songs, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 11, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 Luther and Calvin, a Comparison, 8 pages, English, Rev. G. M. O.
 Christian Socialism, English, 7 pages, Rev. M. S.
 News from our Churches, English, 5 pages, Rev. P. V.

March 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Seventy Weeks in Daniel, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 12, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 De Beteekenis van Huisbezoek, Holland, 5 pages, Rev. J. D. J.
 Proper Cooperation Between Parents and Teachers, English, 5 pages, Rev. P. D. B.

Making Confession of Faith, English, 5 pages, Rev. A. C.
 Current Events, English, 5 pages, Rev. L. D.

April 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Place of Esther in the Canon, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 13, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 The Influence of Modern Literature, English, 5 pages, Rev. M. G.
 Public Opinion, English, 5 pages, Rev. A. P.
 The Reformation in Luther's Soul, English, 5 pages, Rev. G. M. O.
 Book Review, Rev. H. H.

April 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Prophecy of Immanuel in Isa. VII, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 14, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 The Significance of the Ninety Nine Theses, English, 8 pages, Rev. G. L.
 Education in the High School Age, English, 6 pages, Rev. C. H.
 Seeking Contact, Holland, 6 pages, Rev. B. K.

May 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The State of Prophetic Ecstasy, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 15, Holland, 6 pages, Rev. W. V.
 Intermarriages, English, 5 pages, Rev. H. V.
 The Value of Expository Preaching, English, 5 pages, Rev. J. B.
 Communism, English, 5 pages, Rev. L. V.
 News From our Churches, Holland, 5 pages, Mr. S. D. V.

May 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.

Dogmatic Article, English, 8 pages, Rev. H. H.
 The Dream as a Medium of Revelation, English,
 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 16, Holland, 6 pages,
 Rev. W. V.
 Erasmus and the Reformation, 7 pages, English,
 Rev. R. V.
 Is Catechism Preaching Ministry of the Word?
 English, 7 pages, Rev. M. S.
 News From our Churches, Holland, 6 pages, Rev.
 P. V.

June 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
 The Vision as a Medium of Revelation, English,
 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 17, Holland, 6 pages,
 Rev. W. V.
 De Beteekenis Van "Matt. 18", Holland, 5 pages,
 Rev. J. V. d. B.
 Luther at Worms, English, 6 pages, Rev. G. M. O.
 The Aim of Christian Instruction, English, 5
 pages, Rev. P. D. B.
 Book Review, English, 4 pages, Rev. H. H.

June 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
 The Angel of Jehovah in the O. T., English, 8
 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 18, Holland, 6 pages,
 Rev. W. V.
 Training the Child Before School Age, English,
 5 pages, Rev. A. P.
 Separate Christian Labor Organizations, English,
 5 pages, Rev. C. H.
 The Daily Paper in the Home, English, 5 pages,
 Rev. M. S.
 Nieuws Uit Onze Kerken, Holland, 5 pages, Mr.
 S. D. V.

July 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
 Hosea's Marriage, English, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.

Moeilijke Schriftuurplaatsen 19, Holland, 6 pages,
 Rev. W. V.
 The Christian School and the Church, English,
 5 pages, Rev. G. L.
 Submission to Church Government, English, 5
 pages, Rev. J. D. J.
 Government Relief and the Deaconate, English,
 5 pages, Rev. L. V.
 Current Events, English, 5 pages, Rev. L. D.

August 1.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
 The Number Seven in the O. T., English, 8 pages,
 Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 20, Holland, 6 pages,
 Rev. W. V.
 The Promise "To Abide by this Doctrine", Eng-
 lish, 5 pages, Rev. A. C.
 Calvin and the Burning of Servet, English, 6
 pages, Rev. G. M. O.
 Organising a New Church, English, 5 pages, Rev.
 B. K.
 Book Review, English, 4 pages, Rev. H. H.

September 1.

Meditatie, Holland, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, English, 5 pages, Rev. H. H.
 Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
 The Symbolism of Colors in the O. T., English,
 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 21, Holland, 6 pages,
 Rev. W. V.
 Nazism and Marxian Socialism, English, 6 pages,
 Rev. H. V.
 The Evil of the Dance, English, 5 pages, Rev.
 P. V.
 Family Worship, English, 5 pages, Rev. M. G.
 Current Events, English, 4 pages, Rev. L. D.

September 15.

Meditation, English, 7 pages, Rev. H. H.
 Editorial, Holland, 5 pages, Rev. H. H.
 Doctrinal Article, 8 pages, Rev. H. H.
 The Living Creatures of Ezekiel 1 and 10, Eng-
 lish, 8 pages, Rev. G. M. O.
 The Psalms, Holland, 6 pages, Rev. G. V.
 Moeilijke Schriftuurplaatsen 22, Holland, 6 pages,
 Rev. W. V.
 Choosing a Vocation, English, 5 pages, Rev. R. V.

The Council of Trent, English, 6 pages, Rev. G. M. O.

The Value of Series Preaching, English, 5 pages, Rev. J. B.

Nieuws Uit Onze Kerken, Holland, 4 pages, Mr. S. D. V.

REMARKS

The brethren will notice that we have done our best to divide the work as equally as possible, and to meet the desires that were expressed at our June meeting as nearly as could be expected.

We assigned all Holland to the Revs. Vos and Verhil, not because these brethren are not able to write in the English language, but because to write Holland is not everybody's work, and in this way the work could be apportioned most readily. Another year, perhaps, others can take the lion's share of the Dutch and these brethren can write in the English language.

As to the number of pages indicated, the brethren will understand that this means typewritten pages, double spaced, and with a left side margin of about three fourths of an inch. Each number of the Standard Bearer requires sixty such typewritten pages of copy.

Of course, we must allow a little "rubber" in this scheme to make room for questions, an open forum, and contributions. No contributions will be accepted of more than two typewritten pages.

I can foresee the danger that some of the brethren will ask questions of undersigned concerning the subjects that are assigned to them. They will, however, understand readily that it would be quite impossible for me to answer them.

The success of the present scheme will depend entirely on the acceptance by each of us of the task assigned to him and on faithful and thorough work.

H. H.

IN MEMORIAM

The Board of the Baldwin Christian School of Grand Rapids, Michigan, wishes to express its sincere sympathy to one of its members, Mr. Arthur Dekker, in the loss of his mother,

MRS BESSIE DEKKER

May the Lord of all grace comfort and sustain him and also the other relatives in this hour of sadness.

J. Holwerda, Pres.

S. Van Harn, Sec'y.

An Open Letter To The Protesting Christian Ref. Church

To the Editor of the Standard Bearer

Dear Editor:

Please give us space in your paper to place these few lines of protest, for it is for the efforts on our part for the reunion of the congregation of which we are members, with the Protestant Reformed Church Denomination, that we are placed under censure and as members of this independent congregation, and by the action of the consistory of said congregation, we have no other way of voicing our protest and neither do we have any appeal to any Classis or Synod.

Thanking you in advance, we remain,

B. Hoppenbrouwer.

P. Alphenaar.

July 9, 1941

Open Letter to the Consistory of the
Protesting Christian Reformed Church of
Kalamazoo, Michigan.

Dear Brethren:

Whereas you have completely closed the way to us, members in full communion, to raise our voice in protest against your arbitrary way of exercising so-called "discipline" and even have denied us the right to ask questions, when you against all good manners slammed shut the door of the consistory room in our face when we presented our protest, and also questions by Mrs. Hoppenbrouwer in regard to these matters, at your consistory meeting of June 24th, so have you forced us to openly admonish you in regards to your dishonorable way of doing and we advise you to retrace your steps and undo the injustice you have done to us. If this will not be forth-coming, we shall be obliged to publish all your doings in regards to this affair, because we have no appeal to a Classis or Synod and our appeal will be to the sense of justice of the congregation.

Furthermore the congregation should be informed of the facts, because this thing in question, is the affair of the congregation, n.l. the reunion with the Protestant Reformed Church Denomination. Because it is for the fact that we have been working and are working to that end, that we are placed under censure, without even receiving a warning. Certainly, no one would maintain that a member in June, all at once, without any admonition can be placed under censure, because

in January he declined to have house-visitation, until the consistory treats the matter of the reunion with the above mentioned Denomination in an honorable and decent way. That certainly is not according to Reformed Church Law and good order. For if house-visitation is so very important, how is it that the family of P. Alphenaar for no apparent reason has had no such visitation this year. And stranger still, how is it that the family of Rev. H. Danhof has had no house-visitation at all, since we have been made an independent congregation, more than 15 years ago.

We are convinced that such so-called "discipline" is not binding before our God in heaven, but will become a curse to them, who, under a cloak of piety, apply the same, in order to maintain themselves in a wicked affair. And we finally warn the elders that they have to answer for this to our God, Who knows all, and again, elders, undo the injustice, so that the congregation may not suffer.

Sincerely,

B. Hoppenbrouwer.
P. Alphenaar.

De Nederlandsche vertaling van bovenstaande
Open Brief.

Aangezien gij ons, leden in volle gemeenschaap, volkomen den pas hebt afgesneden en om vragen te stellen en om onze stem in protest te doen hooren, tegen uw willekeurige manier van doen en zoogenaamde "tuchttoefening" toont gij, zelfs tegen alle goede manier in, daar ge op uwe kerkeradsvergadering van 24 Juni, ons de deur in het aangezicht toesmeet, toen wij onze protesten aanboden met de vragen om inlichtingen van Mrs. B. Hoppenbrouwer, dwingt gij ons, om openlijk U terecht te wijzen in betrekking tot uwe schaamteloze manier van doen en raden U aan om op uwe schreden terug te keeren en het ons aangedane onrecht te herstellen.

Indien dit achterwege mocht blijven, zijn wij genoodzaakt al uwe handelingen in dezen publiek te maken, want daar wij ons op geen Classis of Synode kunnen beroepen, zullen wij ons beroepen op het rechtvaardigheidsgevoel der gemeente, in n.l. de zaak der hereniging met de Protestantsche Gereformeerde Kerk-gemeenschap. Want het is omdat wij daarvoor hebben gewerkt en nog werken, dat wij, zonder ooit vermaand te zijn, willekeurig onder censuur zijn geplaatst. Want men zal toch nooit kunnen handhaven dat een lid in Juni, zoo maar ineens, zonder eenige waarschuwing of vermaning onder censuur wordt geplaatst, omdat hij in Januari huisbezoek weigerde, tenzij dat de kerkeraad eerst die zaak van de hereeniging eens eerlijk en

fatsoenlijk ging behandelen. Dat strookt toch zeker niet met Gereformeerd Kerkrecht en goede orde? Want indien huisbezoek bij ons van zoo'n groot belang is, hoe komt het dan dat men het gezin van P. Alphenaar, dit jaar, zonder eenige redenen, doodgewoon heeft overgeslagen? Maar nog vreemder, hoe komt het dan dat het gezin van Ds. H. Danhof in het geheel geen huisbezoek gehad heeft, sedert wij een vrije gemeente gemaakt zijn, meer dan 15 jaar geleden?

Wij zijn er voorts van overtuigd dat zulk een zoogenaamde "tuchttoefening" niet bindend is voor onzen God in den Hemel, maar wel tot een oordeel wordt voor degenen die ze, om zichzelf in een booze zaak te handhaven, willekeurig toepassen onder den schijn van vroomheid. En tenslotte wijzen wij U ouderlingen er op, dat gij eenmaal voor onzen Alwetenden God rekenschap zult hebben af te leggen voor deze zaak en daarom, ouderlingen, herstel het onrecht, opdat gij der gemeente geen schade aandoet.

B. Hoppenbrouwer.
P. Alphenaar.

Christus Verzocht Om Den Tempel

Matth. 4:5-7.

In de verzoeking van den Satan van den Christus, is het opmerkelijk, dat de Booze in klimmende mate grijpt naar de hoogste dingen.

Daar was allereerst, de aarde, woest, ledig, beeld der verlatenheid, en op die aarde een Christus, die hongerde. Indien ge den Zoon van God zijt, spreek dan het machtwoord en maak van deze aarde, woest en ledig, een lusthof van Saron. Laat in deze woestijn rozen bloeien, laat alles wat herrinnert aan vloek, dood en straf verdwijnen, laat door uwe kracht, welke ge bezit, alles het uwe zijn en ge zult als de Messias van het menschdom gehuldigd en geëerd worden.

Indien ge de Zoon van God zijt.

Was Satan daar dan nog niet van overtuigd? Was het onkunde, die hem deze vraag deed richten tot den Christus? Sommige verklaarders hebben gemeend, dit bevestigend te moeten beantwoorden. De voorstelling werd gegeven, dat Satan in geen enkel opzicht zeker was met wien hij te doen had en daarom met de vraag omtrent het Zoonschap Gods tot Jezus zich gericht heeft. Naar onze overtuiging is deze verklaring wel wat al te onnoozel. Bedenken we slechts dat het optreden van Jezus met wonderteekenen was vergezeld geweest.

Wonderteekenen, want had niet de laatste profeet der Oude Bedeeeling, Johannes de Dooper, het voor aller oor verkondigd, dat de Christus het Lam Gods

was, dat de zonde der wereld wegnam? Zeker, de Dooper had weliswaar nog niet tenvolte verstaan *hoe* Messias zijn werk zou volbrengen, maar Jezus zelf, had dien arbeid verklaard, toen hij den Voorbereider van Zijn weg, geboden had, hem te doopen met den Doop der bekeering tot vergeving der zonde. En de aarde werd getuige na dien Doop van tweeërlei, dat nog nooit eerder geschied was, de Geest nederdalende als een duive en op den Heiland komende. Er was dus wel publiekelijk getuigenis gegeven aangaande den Christus. En daarbenevens, was niet de getuigenis gegeven van den hemel, dat deze de Geliefde Zoon was des Vaders, waarin God Zijn Welbehagen had?

Mocht dan het verband hier niet voldoende worden geacht, om aan te toonen, dat de duivel wel terdege, wist met wien hij te doen had, de verzoeking zelve naar doel en opzet geven ons klaar en duidelijk bewijs, dat Satan wist, dit is de Beloofde Messias, de Zoon van God. Daar waren de veertig dagen van vasten en bidden, van het zoeken der gemeenschap van den Middelaar met den Vader, daar is het moment waarop Christus hongerde en als de honger zich afteekent op het gelaat van den Heiland, komt Satan met de drievoudige verzoeking. Wetende, met den Christus te doen te hebben is den ook zijn aanleg, om hem van het ambtswerk weg te trekken en op eigen gekozene wegen te doen wandelen en zichzelf te verheffen tot Hoofd der menschheid, los en tegen God en Zijn Raad der verlossing in.

Bouw uzelf een huis, herschep de woestijn voor uzelf tot een luthof en laat dat het leven der menschheid zijn. De rechtskwestie door God gesteld werd naar de voorstelling van den Satan verdrongen door de kwestie van macht van den Zoon. De Zoon in dienstknechtsgestalte kan zonder lijden en sterven, zonder het rantsoen der verzoening en voldoening gansch de aarde Zich toeëigenen. Hij kan Zich dus willekeurig losmaken van het geslacht, dat Hij alleen in den door God verordeneerde macht kan redden. Feitelijk ligt in deze verzoeking hetzelfde doel van wat de Satan later bij het kruis herhaalde, indien ge Gods Zoon zijt, kom van het kruis, anderen hebt Gered, red nu dan ook uzelf. Hier weliswaar, een weinig anders, doch de aanleg en het doel zijn hetzelfde. Doe alles voor uzelf, doe niets voor die anderen, en laat bovenal God los, als ge toch Zelf God zijt, althans over Goddelijke kracht en macht te beschikken hebt.

Doch de mensch leeft niet bij brood, maar bij alle Woord, dat door den mond Gods uitgaat. De eerste aanval op den ambtsknecht Gods werd door dien knecht afgeslagen. Het zal naar en door den weg der gehoorzaamheid geschieden, in gebondenheid aan het Woord Gods, van wat Satan door den Christus tracht te bereiken zonder God en tegen het Woord Gods in. De

aarde kan niet, zooals zij nu is, een Tempel der gemeenschap zijn waarin God Zijn volk ontmoet en hen doet deelen in Zijn vriendschap—zoolang, neen, niet slechts de gevolgen der zonde, doch de zonde zelve woedt, die eerst door Hem zal weggenomen worden. En staande aan het Hoofd der menschheid verkondigd de Zoon van God, de Middelaar Gods en der menschen, dat Hij, liever dan van Zijn kracht gebruik te maken, Zich vrijwillig zal begeven naar het kruis, als den door God gewilden weg. Hij zal Zich niet losmaken van God, noch van het Woord, noch van Zijn volk. God heeft over Hem het Woord van Zijn Welbehagen gesproken, het behaagt den Heiland Zich gehoorzaam bij God en Zijn Woord Zich neer te leggen en daaruit te leven.

Toen nam hem de duivel mede naar de Heilige stad, en stelde Hem op de tinne des Tempels. De vraag kan gedaan, maar beschikt Satan dan over Jezus? Dat is oogenschijnlijk hier het geval. Het gelijkt er wel op, dat de meerdere hier den mindere gehoorzamt. Heeft Satan een macht ontvangen, die gelijkt op de macht des Heeren? Het antwoord is en blijft altijd weer: neen!! Hij heeft in geen enkel opzicht eenige macht, behalve dan die, welke door God werd bepaald naar Zijn Raad en Wijsheid, waardoor deze, aan den duivel verleende macht, dienstbaar moet gesteld tot de volvoering van dien Alwijzen Raad des Heeren Heeren. Trouwens, naar het oorspronkelijke woord, is hier geen sprake van een ruw weggevoerd worden door den duivel doch van een vrijwillig medegaan van den Christus. Hij wist op dit oogenblik, dat in verband met Zijn ambtelijken arbeid, dit de weg Gods was. Hij wist, dat in den weg der verzoeking Adam was gevallen en dat in den weg der verzoening, het pad zoude loopen door de verzoeking. Gelijk de zonde door middel der verzekering tot openbaring kwam, zoo ook zou langs den weg der verzoeking geopenbaar worden, dat er in Hem geen zonde was. Daarom zal Hij dan ook alle gerechtigheid vervullen.

Waarom naar de tinne des Tempels?

Letten we er op, dat die Tempel het centrum was van alle dienst dien men God bracht. God had die Tempel aangewezen als Zijn plaats waar Hij temidden van Zijn volk woonde. Dat maakte Jeruzalem tot de heilige stad, gelijk Mattheus haar noemde.

De Tempel was beeld van Gods tegenwoordigheid. Hij was, gelijk wel eens gezegd werd, het kleine stukske grond waarop de hemel zich bevond. God woonde bij de menschen, ook al was het dan in afzondering. Zoo had de Heere het Israel geleerd door Zijn profeten. Van Sion ging de Wet uit, daar woonde Jehova en door middel van dien Tempel, openbaarde Hij Zijn verbond. En door middel van den Tempeldienst naderde God tot Zijn volk. Daar werd dan ook door het volk des Heeren, een dienst aan Hem gewijd, Hem toegebracht. In al de offerande sprak God tot Zijn

volk van verzoening en beleed het volk, dat het door verzoening Gods volk was, Hem dienende, eerende, Zijn Naam prijzende en Zijn weldaden genietend. Jehova getuigde, door den weg der offeranden, dat door betaling en het voldoen aan het hoogste recht, dit volk het Zijne was. Gij zijt daarom het volk door Mij bemind, door Mij gekend en van eeuwigheid gewild. Met het groote doel, dat dit volk God zou dienen, Hem zou vreezen en eeren, naar Zijn Woord leven en wandelen en zich in Hem vermaken. Dat was verbondsgemeenschap waarin het enkel en alleen om God ging en gaat en dat tot in de zaligheid van dat volk toe.

Dat predikte eigenlijk die Tempel.

Die Tempel Gods predikt nog: Wie gediend zal worden. Zal het God zijn, of den mensch?

Het element der verzoeking is dan ook juist dit: Neem dien Tempel—doch zonder God; Neem dien Tempel—tegen God. Laat uw macht, uw recht zijn en laat deze uwe macht het recht Gods overtreffen.

Wie de Tempel bezit ontvangt immers alles wat denkbaar is? Hem zal den dienst gebracht en gewijd worden.

Werp daarom, 'werp u zelf nederwaarts'.

De vraag is, waarom dit nederwerpen? Is het misschien een verderen aanval op de echtheid van het Zoonchap van den Christus, indien ge beweert Gods Zoon te zijn, welnu, dan is hier een schoone gelegenheid, om dit aan te toonen? Dit ligt er waarschijnlijk wel in, doch staat onzes inziens niet op den voorgrond. Trouwens, Satan spreekt hier ook dwaasheid. Hij scheidt den Zoon van den Messias. Als Zoon is Christus Gode evengelisch en behoeft Hij in geen enkel opzicht eenig hulpe van het schepsel, ook niet van de engelen, waarheen Satan wijst.

Doch ook hier, gelijk de eerste maal, schuift de duivel het machtslement op den voorgrond. Daarom voegt hij er aan toe, dat de Engelen Hem op de handen dragen zullen en aldus Jezus geen beletsel zal oploopen. Dat is de tweede dwaasheid in deze duivelsche leugen. Hij beroept zich op de Schrift. Als ge Gods Zoon zijt, dan hebt ge niet alleen de macht, maar ge hebt naar Gods eigen Woord (Ps. 91) ook het recht, op de hulpe Gods te kunnen rekenen. Hij, God zal Zijne Engelen gebieden en dat om u ten dienste te staan.

Nemen we dit alles tezamen, dan is het bedoelen van Satan als volgt. Ga tot uw Tempel. Verschijn op wonderlijke wijze, door uzelfen neder te werpen, en als door een wonder ge dan ongeschonden te midden van dit volk zult neergekomen zijn, dan zal het niet anders kunnen, of men zal u erkennen, als de verwachte Messias. Met de daarbij u omringende Engelen, zal het niet enkel en alleen zijn een openbaring van kracht, doch zal door hunne heerlijkheid en dienstvaardigheid den indruk nog des te geweldiger zijn. Bij de kracht door U gebruikt zal de heerlijkheid en dienstvaardigheid der Engelen, het middel zijn waar-

door het volk u zal zegenen.

Dan hebt ge den Tempel.

Dan hebt ge ook het volk.

Dan houdt ge u ook nog strikt en stipt aan het Woord Gods.

We hebben wel eens gehoord, dat Satan ontzettend goed thuis is in de Schrift. Dat men hem wel een Schriftgeleerde kan noemen. Nu is het waar, hij weet veel en gebruikt de Schrift. Dat doet hem dan ook den naam dragen van een engel, die als engel des lichts zich aandient. Vast staat, dat hij naar den aard van zijn wezen en natuur, ook hier niet anders kan en wil doen dan de leugen spreken. Hij is en blijft altijd de oorsprong (vader) van alle leugen en nimmer heeft hij ook maar voor één oogenblik de Waarheid gesproken. Zelfs het gebruik der Schrift, brengt in hem de leugen te voorschijn. Letten we er op, dat Satan hier een deel der Schrift aanhaalt ten koste van het geheel. Hij spreekt als het ware van een zekere lijn. In de tweede plaats, hij haalt aan, niet slechts ten koste van het geheel, doch rukt de Schrift ook uit haar verband. Neen, zijn leugen is niet dat hij deze woorden uit Psalm 91 toepast op den Christus, terwijl deze slechts voor den geloovige bestemd zijn. Zoo kunt ge het Hoofd niet van de leden des lichaams scheiden. Neen, maar hij haalt aan en laat een clause liggen, die er beslist bijhoort. Dat is altijd duivelsch, om het geheel te verminken, iets dat dan ook in het minst niet onschuldig, doch een grove zonde is.

Het schoone van Psalm 91 is, dat er gesproken wordt van het zich bevinden in de schuilplaats des Allerhoogsten. Van een spreken en verkeer met God. Het kind van God bevindt zich dicht bij zijn Vader, verheugt zich in Zijn nabijheid, spreekt van vertrouwen op den God des Verbonds. En in de tweede plaats, spreekt die Psalm, als een weder woord des Heeren, dat Hij zijn volk beveiligt, ook al zal er pestilentie uitbreken, ja ook, al vallen er duizenden bij uwe zijde. Het zal tot u niet komen, schoon de verderving als oordeel Gods, door u, Zijn kind, zal worden gezien, als oordeel over de goddeloozen. Het is juist dat verschil van hem, die zich in Gods weg weet en van die anderen, die altijd weer op verderfelijke wegen wandelen, waarop de Heere het verderf ook zendt, als straf op de zonden. Tot u zal het niet genaken. Waarom niet? Om de eenvoudige reden, dat de Heere de wegen der rechtvaardigen, dus op *de wegen des Heeren*, bewaart, allen die daarop wandelen. En aldus leest het door den duivel aangehaalde gedeelte der Schrift als volgt: "Want Gij, Heere! zijt mijne Toevlucht! Den Allerhoogste hebt gij gesteld tot uw Vertrek; U zal geen kwaad wedervaren, en geene plage zal uwe tent naderen. Want Hij zal zijne engelen van u bevelen, *dat zij u bewaren in al uwe wegen*. Zij zullen u op de handen dragen, opdat gij uwen voet aan geen steen

stoot”.

Als ge u dus, naar de gedachte van dezen Psalm, in Gods weg bevindt, dan bewaart u de Heere. Dan, ook al wordt die weg versperd door den vijand, al loopt die weg ook door het vuur, ja ook al zouden doodsgevaaren u drijven, in dien weg, de weg des Heeren, wordt ge door den Heere uwen God veilig bewaard.

Het is dan ook met het oog daarop, dat de Heiland spreekt van God niet te verzoeken. Christus beroept Zich hierop op het Woord des Heeren. Verzoeken is, om een anderen weg te bewandelen, dan den weg door den Heere ons geopenbaard. Om dus een weg te bewandelen zonder Hem een tegen Zijn wil. Verzoeken is, om God niet in al ons denken en willen en begeeren te hebben, doch Hem uit dat alles weg te bannen.

Verzoeking hier is, om tot den Tempel Gods te gaan en dien Tempel te bezitten zonder Hem. Dat kan noch wel de Christus doen.

Daarom beroept Hij zich op het Woord. Dat Woord is voor den Zoon het groote richtsnoer in al het werk, dat Hij als de Knecht des Heeren verrichten zal. Wat Satan wilde was een eigenwillige godsdienst, een dienst zonder God, een Tempel voor den mensch, waarin die mensch ten troon zoude zitten.

Doch de Zoon leert ook hier Zijn gehoorzaamheid.

Zeker, Hij zal Hoofd Zijns volks zijn. Maar Hij zal dat niet Zich toeigenen door een krachtoertje, door van de tinne des Tempels te springen. Dan vervalt de eeredienst des Vaders in de eeredienst van den mensch. Dan kan de Tempel, de Kerk nooit tot den Vader komen en Zijn huis zijn waarin Hij woont en gemeenschap oefent met Zijn volk.

Daarom den weg der gehoorzaamheid betredende tot aan den kruisdood toe, zal de Heiland het geestelijk Hoofd worden van het huis, den Tempel Gods, die door den Geest gebouwd wordt, als voor de zonde betaald, alle gerechtigheid zal vervuld zijn. Dan is er allereerst recht (als grond voor het bezit) dan is er ook vrucht of resultaat, want dan bouwt God door Christus dien nieuwen Tempel, waarin Hij de steenen saamvoegt en waarin dan Christus de uiterste hoeksteen is, en aldus verrijst er den Tempel Gods door den Geest, waarin Christus het Hoofd, de Kerk het Lichaam is en waarin God alles en in allen zijn zal en het een dienst zal wezen Hem gebracht.

Tot in eeuwigheid.

W. V.

ALL OUR MINISTERS ATTENTION!

The Editorial Staff of The Standard Bearer will meet not in the month of August but on the 3rd of September next.

De Hope Des Vergankelijken

(Psalm 39)

Er waren onder Israel ten tijde van David drie opperzangmeesters, Asaph, Heman en Jeduthun. Deze laatste werd ook geheeten: den Ziener des Konings. Het werk dier opperzangmeesters was om “met harpen, met luiten en met cymbalen te profeteeren”. Elk van hen had een orde van zangers en speellieden onder zich, geoefend in liefelijk zingen en kwinkelen. Het gedurig wederkeerend thema was “om den Heere te loven, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid”. Indien ge dit alles wilt controleeren verwijzen we U naar I Kron. 16:7, 41. 25:1; II Kron. 5:12; 35:15.

Daar was nu een dag, dat David zich spoedde tot de laatstgenoemde van dit drietal opperzangmeesters. David had een manuscript in de hand: hij had pas een lied gedicht, dat vertolkte zijn inwendig leven, worstelen, vragen en smeeken. Jeduthun moest voorts dat lied bestudeeren om uit te vinden, wat muziek en melodie het beste bij den inhoud paste. Ietwat later moest het geleerd door zijn orde om dan nog later in de koren gezongen te worden.

Er was weer een stukske tot den Bijbel toegevoegd. Het Woord Gods groeide in die dagen, want Israel zag een grooten profeet in hun midden.

Het lied getuigt van het hopen des vergankelijken.

David had gezondigd en dat publiekelijk. Dat is wel duidelijk uit het 9de vers. Daar vraagt hij den Heere om hem toch te verlossen van zijn ongerechtigheden, zoodat hij geen smaad mag worden van de dwazen.

Ook is het wel duidelijk wat het karakter van deze ongerechtigheden geweest is. Dat blijkt uit het 12de vers. God was gekomen met straffen over zijn ongerechtigheid en het resultaat was geweest, dat David's bevalligheid versmolt als een mot. Daaruit blijkt, dat David gezondigd had door publiekelijk te bouwen op welvaart, voorspoed, rijkdom en wat dies meer zij. Hij had gezondigd met zijn tong tegenover de goddeloozen. En toen de Heere gekomen was om al den zoogenaamden grond van zijn pochen weg te nemen, was David in gevaar van bespot te zullen worden door dezelfde goddeloozen. David in gevaar van bespot te zullen worden door dezelfde goddeloozen. Daarom smeekt hij God om hem toch niet een smaad der dwazen te maken.

Nu is dit een kenmerk der rechtvaardigen, dat zoo wanneer zij geslagen worden om hunner zonde wil, zij wijsheid leeren.

Dat kunt ge merken in dezen psalm. In de eerste opwellingen had David echter een fout begaan. Doch zelfs in die fout kunt ge merken, dat hij den Heere vreest. Hij sloeg in een ander uiterste over. Had hij eerst gezondigd door dom te pochen op zijn vast-

heid, zijn rijkdom, zijn welwezen en voorspoed, zoo komt hij nu tot de conclusie om heelemaal niets te zeggen. Hij zeide bij zichzelf: Ik heb gezondigd door te bout te spreken? Wel, ik zal mijn leven beteren door niets te zeggen, dan kan ik ook niet met mijn tong meer zondigen. Ik zal mijn tong met een breidel bewaren; zoolang de goddelooze tegenover mij is, zal hij niets meer van David hooren.

En David heeft het ook voor tijd en wijle volgehouden.

Hij was verstomd door stilzwijgen.

Maar, o wee, hij was wel stom; hij zondigde wel niet met zijn tong, doch hij verstomde ook van het goede! En daar kon David niet bij leven. Zoo kon het óók niet. Zijn smart werd verzwaard in het binnenste van hem. Zijn gedachten stonden niet stil; zijn hart werd heet in zijn binnenste: hij moest uiting geven aan de overdenkingen en bespiegelingen des Geestes in Zijn hart. Hij mocht niet stom zijn van het goede. Hij moest getuigenis geven met zijn tong. Daarvoor had hij dat lichaamsdeel ontvangen.

Toen sprak hij met zijn tong!

En wat dan volgt is wijsheid.

En o, wat kan men zien hier, dat alle dingen mede werken ten goede dengenen die God liefhebben. Hij heeft uit zijn dwaze overtreding wijsheid geleerd.

Dat blijkt uit zijn eerste vragen: Heere, maak mij bekend mijn einde! En welke de maat mijner dagen zij! En het doel? Hier is het: dat ik weet hoe vergankelijk ik ben!

Hier kunt ge ook merken hoe snellijk de Heere komt om een antwoord te geven op de vragen die de wijsheid stelt. Het volgende vers omhelst het antwoord: Zie, Gij hebt mijne dagen een handbreed gesteld, en mijn leeftijd is als niets voor U; immers is een ieder mensch, hoe vast hij staat, enkel ijdelheid. Sela. In de laatste clausule zit een woordspeling die men in de Hollandsche taal niet ziet. Eigenlijk moet ge lezen: Immers is iedere vaststaande Adam geheel en al Abel. Het woord voor mensch is Adam en het woord voor ijdelheid is Abel. Adam beteekent ook aarde, roode klei en Abel beteekent ook zucht, ademtocht.

De idee is duidelijk. De Heere had David geleerd, dat zijn leven gelijk een ademtocht is.

Mijn leven is als niets voor U!

God alleen is de vaststaande, de Rots, die van geen wankelen weet. Als men Hem heeft leeren kennen, beseft men tevens hoe vergankelijk men is.

Aan dat thema werkt David nu voort in het volgende vers. Hij ziet voor zijn geestes oog de menschen wier deel hier beneden is. Die komen nooit tot de nederige bekentenis, dat zij niets zijn voor Gods wonderlijk Aangezicht. Neen, dat volk wandelt als in een beeld. Die menschen woelen ijdelijk. Zij haasten zich om toch zooveel mogelijk van die roode klei mach-

tig te worden. Zij zwoegen en zweeten om veel goud en zilver te verzamelen. Doch al hun arbeid is ijdel, want zij wandelen als in een beeld: daarhenen. Eenige oogenblikken en zij zijn er niet meer en hunne plaats kent hen niet meer. En al wat zij vergaderd hebben word door aderen vergaderd op hun beurt. En de eerste bezitters weten er niets van hoe het met de erfenis wordt.

Ijdelheid der ijdelheden!

Neen, daar wil David niet aan meedoen. Hij is bang geworden van het zich verlaten op den Adam der aarde. Hij lust naar het eeuwig blijvende.

Daarom volgt het positieve gedeelte van zijn bidden en smeeken.

En nu, wat verwacht ik, o Heere? Mijn hoop, die is op U!

Hier schittert en straalt de goddelijke wijsheid.

Mijn hoop op God. Wat beteekent dat?

Wezenlijk is de hoop de liefde Gods. Doch het is de liefde Gods zooals die zich richt tot het voorwerp dier liefde. Hopen is het verlangen der liefde, dat zich uitstrekt naar het Goddelijk voorwerp.

Daarom is het ook een zekere verwachting. Hopen is niet te verwarren met hetgeen op aarde er van gemaakt wordt door de menschen kinderen. De wereld spreekt ook van hopen, doch dan beteekent het, dat men wel gaarne zag, dat dit hopen verwezenlijkt werd doch men is er niet zeker van. Als men zegt: Ik hoop, dat ik, vooraleer ik sterf, nog eenmaal het oude vaderland in Europa zien mag, dan ligt er wel verwachting in doch geen zekerheid. Het Bijbelsch begrip hopen is echter zekerheid.

In het Bijbelsche begrip hopen liggen eigenlijk drie elementen: eerst, men is verzekerd, dat het voorwerp der hope er is; dan, men verwacht dat voorwerp te ontvangen en men is verzekerd, dat hetgeen verwacht werd ook zijn vervulling zal ontvangen; en, derdens, men strekt zich in het hunkeren der liefde naar het voorwerp der hope uit.

En nu zegt David, dat het voorwerp van zijn hopen God is.

Dat ontdekt den adel zijner ziel.

Dat bewijst ons, dat David een man is naar Gods eigen hart.

Het toont klaarlijk, dat zijn binnenste hart het leven Gods heeft ontvangen, want alleen zij die uit God geboren zijn hebben God lief, verlangen naar Hem en stellen al hun verwachting op Hem.

Let er nu op, dat de volgende smeeingen dien harte-adel vertolken.

Het eerste waar David gebrek aan heeft is verlossing van zijn ongerechtigheden. Verlos mij van alle mijne overtredingen!

Ziet ge, als men God liefheeft, wil men Zijn beeld gelijk worden. Dan haat men de zonde en de overtredingen om Gods wil. Dan wil men verlost worden

henenga en niet meer zij, verkwik mij en vergeef, verlevendig mij en neem weg alle mijne zonden. Amen!

G. V.

G. V.

De Verloste Christus

Wat zaligheid is het voor David geweest om zulk een naam te hebben!

Later, veel later, is het de naam van Jezus: Hos.
3:5; Jer. 30:9; Ezech. 34:23.

David moest dien naam dragen omdat hij een type van Jezus was. Doch hij is meer dan type geweest. Hij bezat naar de mate der gave der genade ook den inhoud van datgene waar zijn naam van sprak. Hij was de man naar Gods hart.

En een profeet des Heeren zijnde, heeft hij door den Geest van God onderzocht naar het lijden dat op Jezus zou komen en de heerlijkheid volgende.

Daarvan spreekt deze psalm .

Met zeer grooten nadruk is er sprake van het lijden van Jezus. Eerst wel het lijden van den historischen David, doch als type, profeteerde David van Gethsemane en van Golgotha.

Met zeer grooten nadruk.

Dat ziet men niet zoo in de Nederlandsche vertaling. Doch in het Hebreewsch begint de psalm zóó: Wachtende heb ik gewacht op den Heere!

De idee is dat dit wachten een groote intensiviteit had. Daar zit de eeuwigheid in.

O ja, David heeft op den Heere gewacht in zijn lijden. Doch David's wachten treedt terug op den achtergrond, *zoodra* we grijpen naar de vervulling van dit intensieve lijden.

(Misschien zou het niet ondienstig zijn U even attent te maken op het feit, dat we het zeer wezenlijk te doen hebben met een der duidelijkste Messiaansche psalmen. Zie de verzen 7-9 en vergelijk die met Hebreë 10:5 en 6. Die woorden worden door den schrijver der Hebreë gelegd in den mond van Jezus. Doch dit tusschen twee haakjes.)

Ik heb den Heere lang verwacht!

Daar zit de eeuwigheid in. Want Jezus heeft den
eeuwigen dood geleden.

Wij zullen tot in der eeuwigheid nooit ten volle beseffen hoe vreeselijk lang dat wachten voor Jezus is geweest. Het is wel waar, dat dit alles zich afgespeeld heeft in een periode die niet langer dan 33 jaren geduurd heeft, doch in drie-en-dertig jaren is er een eeuwige smart geleden door Jezus. Hij heeft ervaren

wat het zeggen wil om voor eeuwig verstooten te zijn van voor Gods aangezicht. We moeten daar niet inkomen, want dan duizelt ons verstand.

Het is veel erger geweest dan de verdoemden tot in alle eeuwigheid zullen ondergaan, en dat wel om vele oorzaken. We kunnen niet bij alle oorzaken stil staan, doch we zullen de meest belangrijke opnoemen. Jezus was David, dat is, de Liefelijke. Hij was volmaakt heilig en moest vertoeven in een wereld van disharmonie, van verfoeiselen, van verlatingen. In den psalm noemt hij die plaats: een ruischende kuil, modderig slijk.

Denkt er maar eens over na: Jezus heeft in een kort tijdsbestek al de eeuwigheid der Godsverlating geleden. Zeker, Hij heeft den Heere wachtende verwacht.

En eindelijk is er een moment gekomen in die eeuwigheid van hellelijden (vergeeft me dien onzin, want ik kan 't niet anders zeggen) dat de Heere kwam. Hij heeft Zich tot Mij geneigd en mijn geroep gehoord. Dat is vervuld toen Christus opkwam en met forsche slagen Zich omhoog werkte uit den ruischende kuil. Dat is ten volle vervuld toen Hij de lieflijke stem van God hoorde in den hof van Jozef: Kom hooger op, Mijn Zoon. Ik moet hier gedurig werken met hoofdletters.

O stelt het U voor, geliefden: Jezus heeft tot in der eeuwigheid tot God geroepen. Ik weet wel, wij hebben het maar éénmaal gehoord: het bange Sabachtani. Doch de Heere heeft het met een eeuwige, aanhoudende intensiviteit herhaald: Mijn Vader! waar zijt Gij? Ik lijd zoo'n smart in deze vlam!

Doch er kwam een einde aan. Dat bedoelen we als we het keer op keer zeggen: Hij heeft een eeuwige waardij bij Zijn lijden bijgezet. En dan lossen we het probleem niet op. Of is het niet onbegrijpelijk vreemd om ter eerster instantie te zeggen: Jezus heeft den eeuwigen dood geleden, om dan ter laatster instantie te zeggen: Er kwam een einde aan: in den hof van Jozef kwam een lieflijke stem die Jezus verwelkomde in en tot het leven?

Ook hier past het ons om te zeggen, neen, in bewondering het uit te galmen: O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoordringelijk zijn Zijne oordeelen en onnaspeurlijk Zijne wegen!

Doch Jezus is uit den kuil gekomen.

De Heere zette Zijne heilige voeten op een rotssteen, Hij maakte Zijne gangen vast. Van toen aan ging het al hooger op; en nog is de hoogste hoogte niet bereikt. Het gaat naar den troon in nieuwe hemelen en nieuwe aarde.

Toen kwam dat nieuwe lied, waarvan we nu al zoo vaak tot U schreven.

Een nieuw lied. Dat zal waar zijn. Adam kende het niet en wij verwoesten zelfs het aardsche lied van

het eerste paradijs. Ons lied is oud en nabij de verdwijning. Doch David, de Liefelijke, zingt het nieuwe lied. Met een nieuwe stem in nieuwe landouwen. Hij ontvangt de nieuwe stad, het nieuwe Jeruzalem.

Het is nieuw want de hemel zit er in, de hemel der zaligheden in de genieting van het verbond, dat eeuwig is. Het is een lied, dat naar kwaliteit liefde en vriendschap is. Liefde tot en vriendschap met God.

Het voorwerp van al zulk nieuw zingen is den lof van God.

Dat is het leven van Jezus.

Dat is Zijn leven geweest van eeuwigheid, als ge Hem ziet als den eeuwigen Zoon van God. Dan gaat Hij eeuwiglijk naar den Vader heen om Hem te zeggen dat Zijn goedertierenheid tot in der eeuwigheid is.

Dat is ook zoo in den Middelaar Gods en der menschen. Nooit zult ge iets anders uit den mond van Jezus hooren. Hij is Theoloog. Het gaat alles om Zijn God.

Velen zullen het zien, en vreezen en op den Heere vertrouwen.

Velen, niet allen.

Velen zullen zien. Ja, maar dan zullen we eerst wedergeboren moeten worden anders kunnen wij het koninkrijk Gods niet zien. En daar gaat het om. Velen zullen Golgotha zien en dat is het fundament van het vast gebouw, hetwelk naar Gods bestek in eeuwigheid zal rijzen. Het bloed van Jezus, gepertst uit Zijn heilig hart in 't lange wachten, is het fundament van 't hemelsche Jeruzalem, de stad des grooten Konings.

Velen zullen Golgotha zien.

Daarom is Golgotha het steeds wederkeerend thema van van alle prediking. Telkens moeten we bij onszelfen oordeelen om niets te weten onder de menschen kinderen dan Jezus en Dien gekruist. In dat lange wachten van Jezus is al ons heil. Hij wacht in helle-smart op God in Uwe plaats. En hier is het heil: Hij komt er mee klaar. Wij zouden tot in alle eeuwigheid moeten wachten. In hellesmart. Te weten dat God goed is en lieflijk en Hem toch te moeten missen. Ik moet er niet in komen.

Die velen zullen ook vreezen.

Vreezen is een uiting van liefde. Het is de vrees die rein is. Ze is een aanbidde opzien tot God. Dat zit zóó: een Gereformeerd Christen ziet achter dien brullenden Zoon naar den Drie-eenigen God op en verstaat dat Hij dien Jezus geschonken heeft om ons te toonen hoe groot hoe lieflijk God is. Dan wordt in mijn ziele die vreeze gewekt.

En heeft men dat gezien dan gaat men vertrouwen op den Heere.

Dat volk zingt: Hij zal Zijn werk voor mij volenden! Vertrouwen op God is het tegenovergestelde van alle Pelagiaansch geknoei van den mensch die op den mensch vertrouwd. Vertrouwen wil eigenlijk zeg-

gen, dat men zich neervleit op de Rots der eeuwen, dat men afziet van absoluut alles en alleen opziet naar het Oog van God. Gelijk de dienstknecht opziet naar het oog zijns heeren.

Doet ge dat, dan spreekt David, neen Christus, U zalig.

Welgelukzalig is de man (en ook de vrouw) die den Heere tot zijn vertrouwen stelt. Dat volk ziet niet om naar den hoovaardige en dien die leugen spreekt.

Het past precies. De hoovaardige is de mensch die zichzelf wel kan helpen. De hoovaardige is een ongelukkig mensch die vergiftigd is van het venijn des duivels: Gij zult als God wezen! Een hoovaardig mensch ziet God niet. En zulk een mensch is dezelfde als die leugen spreekt. Dat volgt vanzelf. Als men zichzelf wil handhaven en dat ook prediken rondom, dan moet men wel liegen. . Alle trotsche menschen zijn daarom ook leugenaars. Achter alle ketterij zit een hoogmoedig hart.

En voorts blik Jezus tot achter Zijn kruis en achter Zijn hellesmart. En daar ziet Hij het wonder van Gods genade en de gedachten des vredes. En die zijn zóó vele, dat Hij ze niet in orde kan verhalen. Het zal een eeuwigheid nemen om het Gode te vertellen, hoe wonderlijk en hoe lieflijk Zijne gedachten geweest zijn.

Wordt maar even nauw in de ingewanden en zie Uzelf!

Stel het U voor: Gij in den hemel der zaligheden? Gij voor het lieflijk Aangezicht om het Hem eeuwiglijk te vertellen, dat Hij de Volzalige is? Gij met een stem die lieflijker is dan der Engelen Gods om te jubelen van een liefde die ons Gode kocht met het bloed van Jezus?

Nauw in de ingewanden, want gij zijt er maar één! Gedenkt de schare die niemand tellen kan.

En meer nog: gedenkt aan het Deugdenbeeld Gods. De kristallijnen en juweelen die zullen schitteren. Hier weidt immers onze ziel met een verwonderend oog!

“En daartoe veel vee!”

Nu ken ik die waarheid zoo diep als gewis, dat Jezus alleen mijn gerechtigheid is!

Dat zit zóó; God had geen lust aan slachtoffer en aan spijsoffer; brandoffer en zondoffer heeft Hij niet geëischt!

O geliefden! Ik zeg dit jubelende!

De Heere heeft geen lust aan ons geknoei, aan ons hypocritisch en Farizeeuwsch geknoei. “The good that sinners do!” Vreeselijke ironie.

Waar is de humanist, de philanthropist? Waar is de man die maar niet buigen wil voor de mensch vernederende en God verhoogende waarheid, dat God geen lust heeft aan ons geknoei? Op den keper beschouwd: wat doet gij? Bezie nu eens Uw werk in het licht der rede alleen? Ga maar niet eens naar

Gods Woord: ge weet het ook zóó wel. Onze kleederen zullen van ons gruwen.

Doch Jezus is onze gerechtigheid.

Toen doorboorde God Jezus de ooren. De Heilige Geest verklaart dit in Hebreëen als beteekenende: maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid.

Het toebereide lichaam, om den wil Gods te doen.

En die wil is: Ge moet Mij willen, ook als Ik U wegbrand in vreeselijk lijden.

En het antwoord van den lieflijksten David is geweest: Hier ben Ik, Heere! Doe met Mij naar de menigvuldige gedachten van Uw vree-verbond.

En het begin is gelijk het einde: Een Lam staande als geslacht.

Als Engelen Gods daarover zingen in Bethlehem's nacht, zal ik dan niet uitbreken in den jubel des geluks?

O ja, ze begonnen vroolijk te zijn.

Vroolijk in God.

G. V.

Moses' Fall

The events recorded in the 20th chapter of the book of Numbers occurred at Kadesh and near it. First among them is the death of Miriam. She has survived the hardships of the desert and reached a great age. Her usefulness and vigor past, she is glad, no doubt, when the call comes. How is a life like this of Miriam to be reckoned? We have seen her as a young girl, eager and concerned, watching the cradle of Moses and aiding in his deliverance. She is spoken of as sharing in the mission of Moses and Aaron. When she led the song of triumph on the shores of the Red Sea, she is called a prophetess; and the ground upon which she and Aaron rebelled against Moses implies their possession of the prophetic gift. What proves her high consideration is the delay of the march until she was freed from her leprosy.

Miriam was a truly good woman as to the heart of her disposition. Her devotion, endurance and interest in her brother's work—these were her virtues. Her happiness had been to sustain the faith of her people in God and in their leader. But as to her own faith, the maintenance of it was intermixed with sinful egotism, the expression of which was her rebuking Moses on the ground that she was his equal.

The second among the incidents that occurred at Kadesh was the murmurings of the people occasioned by a lack of water. The narrative reads, “And there was no water for the congregation: and they gathered themselves together against Moses and against Aaron.” When this murmuring occurred, whether it took place

at the beginning or at the close of the period of their residence at Kadesh—a period of thirty-eight years duration—cannot be determined. It took place at the close, if the statement of the murmurers: “Would that we had died when our brethren died before the Lord” refers to the execution of the sentence imposed upon the old generation on account of its rebellion occasioned by the derogatory report of the ten spies. If the statement does refer to the execution of this sentence, it follows that the people of Israel found springs of water at Kadesh when they arrived at this place—springs that later dried up, so that the Lord had to perform a miracle that His people might continue to have water. If we have to do here with a murmuring of the later date, it is now the new generation that sins. The people not only complain but also accuse as did their fathers before them. They have the same fault to find with Moses and the Lord—a fault which they couch in an identical language. They say, “And why have ye brought up the congregation of the Lord into this wilderness, that we and our cattle should die there? And wherefore have ye made us to come up out of Egypt, to bring us in unto this evil place? It is no place of seed, or of figs, or of vines, or of pomegranates; neither is there any water to drink.” We must not minimize this trial. The sunshine is flaming, it may be imagined. The air of the heights is parched and a stifling heat fills the valleys. The cattle are gasping and the children cry for water and there is none. Apparently they are all doomed to die of thirst. The day for them at this juncture is evil; and in that day they stand not but falter. It is a hard speech to which they give utterances,—a speech that was meant for God’s ears as well as for the ears of Moses. Mindful of their present plight, they conclude that the Lord was now about to kill them through thirst and that with this purpose in mind He had brought them into the wilderness. They know better in their hearts—know that the destination is Canaan, and that there the tabernacle of God will be with them, even as it is with them now. So he had said. What are they then to make of God, should he now, as they say, be wanting to make an end of the nation. Their complaint springs from malice. Their present sufferings so vex them that they will to be ignorant of this that if in humbleness of spirit they persistently make known their request to God, their need will be filled. In giving expression to their chagrin, they go far. By implication they deny that the Lord had had anything at all to do with their leaving Egypt. It was Moses who had made them to come up out of Pharaoh’s ovens. Apparently they want to spare the Lord. The blame rests squarely upon Moses. Then, too, they refuse to consider that the reason they find themselves in the wilderness is that in their impious obstinacy that had preferred the wilderness above Canaan. But

the climax of their wickedness is their lamenting the fact that they long ago had not perished with their brethren. Yet in condemning their unbelief, we must bear in mind that nothing is more terrible to endure, nothing better fitted to make even the best of God’s believing people severely critical of God, than to see their children in the extremity of want, which they are powerless to relieve. It is the grace of God triumphing in a man when he says, as the prophet of old said, “Although the fig tree shall not blossom, neither shall fruit be in the vines; the labour of the olive shall fail, and the fields shall yield no meet; the flock shall be cut off from the fold, and there shall be no herd in the stalls: yet will I rejoice in the Lord, I will joy in the God of my salvation.”

The murmurings of the congregation enrages Moses, so much so, that, as carried away by his feelings, he believes not the Lord to sanctify Him in the eyes of the children of Israel. So violent is his anger and to such a degree does it poison his soul, that, if the rod with which he smites the rock and the words of his lips could kill, he would have destroyed them all as in a moment. As he stands there, facing the congregation, who had followed him to the rock, he cannot get himself to relieving their want. In smiting the rock, he smites, in response to the dictates of his carnal rage, not the rock but the thirsting multitude.

In explaining Moses’ behaviour, we must not imagine that he is aware of the extremity of the people, that he knows that there is no water. Spread over many square miles of a not altogether barren region, the tribes, it may be supposed, have been able through the years of their long residence at Kadesh as their headquarters, to provide themselves with water at least a part of the time. Gathered more closely now, because the time for them to press on to the promised land of their abode is at hand, they are in want. And the Lord, instead of immediately relieving their want, suffers them to thirst in order to humble them that also they, this new generation, might know that man “lives not by bread (and water) only, but by every word that proceedeth out of the mouth of the Lord doth man live.” But instead of humbling themselves under God’s mighty hand, instead of appealing to Moses with all respect to intercede for them before God humbly and in all reverence, they break in upon him with terrible reproaches. By promising to bring them to a good land, he had induced them to come up out of Egypt with the sinister purpose to lead them in “to an evil place”, that in this place they and their cattle might die. Heretofore he had been patient with such reproaches and had even met them with pity and soothing words; but now, hearing, he is seized with a fit of anger so violent that he feels that he could suffer them all to perish in their extremity. “Hear, ye rebels,” he screams, “must we

fetch you water out of the rock?" It is indeed a tragedy; and the elements of it are the old age and weary spirit of Moses, the many cares and anxieties that burden his mind, and above all the unwillingness of the people to appreciate him, to be mindful of the love that he bares them and to remember his long and arduous service of them. Their ingratitude and amazing impudence is more than he in the long run can edure. For after all he is but mere man. Though the meekest of men, he is not meek enough. His patience can be and is finally exhausted. Thus, in his capacity of mediator of the Old Testament, he is but a mere shadow of Him—Christ Jesus—who, when "He was reviled, reviled not again; when he suffered, he threatened not; but committed himself to Him that judgeth righteously: Who his own self bare our sins in his own body upon the tree, that we being dead to sin, should live unto righteousness."

This, then, is Moses' fault. He is reviled and in turn he reviles again; and suffering, he threatens. Moses' wrath springs largely from the flesh. Thus as to its essence it is not love of God but love of self. What vexes Moses is that the people do *him* evil. Hence at this moment he is hard, indisposed to forgive, without mercy. And he deems God too ready to pardon. The people, so he reasons on his way to the rock, do not deserve to be helped. In his present mood he is unwilling that the thirsting multitude shall drink. Yet the command of God is clear, "Take the rod, and gather thou the assembly together, thou and Aaron thy brother, and speak ye unto the rock before their eyes; and it shall give forth its water, and thou shalt bring forth to them water out of the rock: so thou shalt give the congregation and their beasts drink." So the Lord has spoken. Moses is perplexed. The people have again committed a great sin. Should not the Lord's anger be kindled now and His fire be burning among them? Should He at least not suffer them to thirst until they had acknowledged their guilt? Moses will himself act God. Before he brings forth to them water, he will at least make them feel that they have offended. How he rails at them! He reproaches them as rebels and expresses contempt for the mutinous nation that really was not worth being helped. Is this acting the part of a shepherd? Is this restoring in the spirit of meekness men overtaken by a fault? Moses' conduct need not surprise. He is unspiritual, because he did not lay aside his carnal indignation at the people by the sight of the glory of the Lord. Yet he imagines that he represents God, while the fact is that he dishonours God.

Just what is Moses' sin then? The Lord's reproof suggests his offense. Moses did not believe God in a way to prove to the people of Israel that God is the Holy One. The bestowal of water should have revealed the glory of Jehovah in His unlimited power, mercy,

compassion and grace. To His ill-deserving and condemnable people, the Lord would grant, of free grace and without reproach the miraculous water. Moses first reproaches the people as rebels. Thereupon he smites the rock, instead of simply speaking to it, with a temper that really wanted to strike the people. In this behaviour there is reflected a carnal wrath, an unholy zeal, that obscures to the people the glory of God, His mercy and compassion. He thus failed to sanctify, glorify the Lord before the people. For this he and Aaron were forbidden entrance into the earthy Canaan.

G. M. O.

Ezekiel

The sign of the bread and water.

The prophet is bidden to eat his bread with quaking, and to drink his water with trembling, and in the name of the Lord say to the people that so they, too, shall eat and drink. The cities shall be laid waste and the land shall be desolate, and they shall know that He is the Lord.

The near execution of the punishment.

The repeated preliminary announcement.

The Lord will make the proverb, "The days are prolonged and every vision faileth," to cease. They shall say instead, "The days are at hand, and the effect of every vision. For there shall be no more vain vision nor flattering divination within the house of Israel. The Lord shall speak and His word shall come to pass.

The discourses against the false prophets and prophetesses.

The word of the Lord again came unto the prophet. He is to prophesy against the prophets that speak out of their own hearts. They have seen nothing. They have made others to hope, that they would confirm the word. They have seen a vain vision, and spoken a lying divination in that they say that the Lord saith it, while the Lord hath not spoken. Therefore shall the Lord's hand be upon these prophets. Their names shall not be written in the writings of the house of Israel.

They seduced God's people by saying, "Peace" when there was no peace. And they build up a wall while others doubt it, with untempered mortar. The wall shall be rent with a stormy wind. An overflowing shower and great hailstones shall beat against the wall, and it shall fall. And the foundations thereof shall be discovered.

The prophet is next bidden to set his face against the false prophetesses. Their sin is that they make

pillows to all elbows and kerchiefs upon the head of every stature to hunt souls. They polute the Lord among His people for a handful of barley, to slay the souls that should not die, and to save the souls alive that should not live, by their lyings.

Therefore the Lord is against their pillows and will let the souls go that they hunt to make them fly. Their kerchiefs will the Lord tear, and deliver His people out of their hand. For with their lies they have made the souls of the righteous sad and strengthened the hands of the wicked.

The testimony against the idolatrous seekers after oracles.

The elders of Israel come unto the prophet, and the word of the Lord comes also unto him. These men have set their idols in their heart, and put a stumbling block of iniquity before their face. The Lord answers them according to the multitude of their idols, that He may take the house of Israel in their own heart.

The prophet is to admonish the house of Israel to turn from their idols, and from all their abominations. Against these who set up idols in their hearts and then come unto the Lord, the Lord will set his face, make him a sign and a proverb, and cut him off from the midst of His people. A prophet deceived in what he speaks, let him, this prophet, know that the Lord has deceived him, and that he will be destroyed from midst of His people. A prophet who deceives in what he these prophets shall bear the punishment of their iniquity and their punishment shall be as these prophets, that the house of Israel may no more go astray from the Lord, neither be polluted any more with their transgressions; but that they may be His people, and He their God.

The word of the Lord again came unto the prophet. The Lord will stretch out His hand upon the land sinning against Him by trespassing grievously. If he should break the staff of bread and send famine upon it; if He should cause noisome beasts to pass through the land, that they spoil it, so that it be desolate, if He should bring the sword upon the land; if He should send pestilence in the land, to cut off from it man and beast, though Noah, Daniel and Job were in it, they would but save their own souls and none other. How much more when He sends His four judgments upon Jerusalem, a city destitute of just men.

Yet therein shall be left a remnant that shall be brought forth, both sons and daughters, they shall come forth to the prophet and he shall see their way and their doings and be comforted concerning the evil that the Lord bringeth upon Jerusalem. And the prophet shall know that the Lord has not done without a cause all that He has done.

The parable of the vine for the burning.

The word of the Lord again came unto the prophet. The vine tree is no more than any tree or than a branch which is among the trees of the forest. Wood is not taken thereof to do any work with, or a pin to hany any vessel thereon. Behold it is cast into the fire for fuel, burnt, and thus meet for any work. When it was whole, it was meet for no work, how much less when burned.

As the vine tree in the forest, given by the Lord to the fire, so shall He set His face against the inhabitants of Jerusalem. They shall go out from one fire, and another fire shall devour them, and they shall know that he is the Lord, when He sets His face against them. And He will make the land desolate because they have committed a trespass, saith the Lord.

The story of the Lewd Adulteress.

The story as such. The word of the Lord again came unto the prophet. He shall let Jerusalem know her abominations. Jerusalem is of the land Canaan. Her father was an Amorite and her mother an Hittite. When she was born, her navel was not cut, nor was she washed and salted and swaddled at all. No one had compassion on her, but she was cast out in the open field to the lothing of every person.

Then the Lord passed by her and saw her plight, and said unto her: live! And the Lord caused her to multiply as the bud of the field. And she increased and waxed great and came to excellent ornaments; her breasts were fashioned and her hair grew.

Now the time when the Lord had compassion on her, was love time. So the Lord spread His skirts over her and covered her nakedness, and sware unto her and entered into a covenant with her and she became His. Then He washed her with water, took away her blood, and anointed her with oil, and clothed her with broidered work, shod her with badger's skin, girded her about with silk, decked her with ornaments, put a bracelet upon her hands, a chain on her neck, jewels on her forehead, earrings in her ears, and a beautiful crown upon her head. Thus was she decked. And she ate fine flour, and honey, and oil. And she was exceeding beautiful, and prospered into a kingdom. And her renoun went forth among the heathen for her beauty.

Jerusalem, the beautiful, turns away from her Benefactor.

She trusted in her own beauty and played the harlot and poured out her fornications on everyone that passed by. She took off her beautiful garments and decked her high places, and played the harlot thereupon. She took her jewels the Lord had given her and made herself images of men, and committed whoredom with them. With her embroidered garments she covered them and set the Lord's oil and incense before them, and His meat, and His fine flour, and oil and honey. These she set before them, as a

sweet savour. She took her sons and daughters she bore unto the Lord and sacrificed them unto the idols, and caused them to pass through the fire. So Jerusalem forgot the days of her youth when the Lord had compassion upon her.

After all these abominations she committed fornication with the Egyptians, and with the Assyrians, because she was unsatiable. Thus as a wife that committeth adultery, she took strangers instead of her husband.

Ordinarily men give gifts to harlots; but Jerusalem gave gifts unto her lovers and thus hired them that they might come in unto her. Thus in her is the contrary from other women. This was necessary because none would follow her to commit whoredoms. Thus she gave a reward and no reward was given her. In this she was contrary.

For this destruction shall come upon her. The Lord will gather all her lovers round about her and will uncover her nakedness unto them. The Lord will judge her as a woman that breaketh wedlock, and will give her blood in fury and jealousy. And He will give her into their hands, and they shall throw down her eminent places and jewels, and leave her naked. They shall stone her with stones and thrust her through with their swords, burn her houses with fire. And the Lord will make His fury to the rest, and His jealousy shall depart from her, and He will be no more angry. And the Lord will cause her to cease from playing the harlot. Because she remembered not the days of her youth. He will recompense her way upon thine head; and she shall not commit this lewdness above all her abominations.

Every one shall use against her this proverb, "As is the mother so is the daughter." Her mother was a Hittite and her father an Amorite. Her elder sister is Samaria, and her daughter sister, Sodom and her daughters. She, as her mother and sister loathed her husband. She hath even corrupted her way more than they (Sodom etc.). Sodom hath not done as she and her daughters have done. This was the iniquity of Sodom: pride, fulness of bread, abundance of idleness, a failure to strengthen the hand of the poor. Sodom and her daughters committed abomination before the Lord and He saw good to take them away. Neither hath Samaria committed half her sins, thus hath she justified her sisters in all her abominations. They are more righteous than she.

When the Lord shall bring the captivity of Sodom and Samaria and their daughters, He shall also bring the captivity of her (Jerusalem) daughters in the midst of them, that she may bear her shame and be confounded and bear her shame, and be a comfort unto them. And Sodom and Samaria, and their daughters shall return to their estate, for their names were not

mentioned by her (Jerusalem) in the day of her pride.

Nevertheless the Lord will remember His covenant with her in the days of her youth and will establish her an everlasting covenant. Then will she remember and be ashamed of her ways, and the Lord will establish His covenant with her and she shall know the Lord, remember, be confounded and never again open her mouth because of her shame.

The riddle about the royal house of David.

Again the word of the Lord came to the prophet. This time he is to put forth a riddle and speak a parable unto the house of Israel. A great Eagle came unto Lebanon and took the highest branch of the cedar, which he carried unto a land of traffic and set in a city of merchants. He took also of the seed of the land and planted it in a fruit-field by great waters and set it up as a willow-tree. It grew and became a spreading vine and brought forth branches and shot forth twigs. There is another eagle, and the vine bant her roots and her branches toward him, that he might water it by the furrow of her plantations. It was planted that it might bear good fruits.

But the vine shall prosper not. He shall pull it up by its roots, and cut off its fruits, and it shall wither, in all its leaves so that only a few will be required to pull it up. It shall utterly wither when the east wind touches it:

The interpretation of the riddle.

The word of the Lord came unto the prophet and bid him to say to the rebellious house of Israel that the king of Babylon is come to Jerusalem and has taken her king and princes, and the kings seed, and the mighty of the land and hath made a covenant with them by an oath that the kingdom he might abase, but that keeping the covenant it might stand. But he, the king of Israel, rebelled against him (the king of Babylon) and sent ambassadors to Egypt that he might give him an army—horses and people. Shall he (the king of Judah), breaking the covenant, prosper and be delivered? Not at all. As surely as the Lord liveth, he (the king of Israel) shall die in the place where the king (king of Babylon) dwelleth (the land of Babylon). Pharaoh, with his mighty company shall not make for him war (deliver him). The Lord will spread a net upon him and bring him to Babylon, and will plead with him there for his trespass. And all his fugitives and his bands shall fall by the sword, and they that remain shall be scattered to the winds.

The Lord will also take of the high cedar and will set it, and will crop off from the top of his young twigs a tender one, and will plant it upon a high and eminent mountain. And it shall bring forth boughs and bear fruit and be a goodly cedar, and under it shall dwell the fowl of every wing, and live in its shadow. And all the trees of the field shall know that He is the

Lord and has brought down the high trees and exalted the low trees and made the dry tree to flourish.

The laws of Divine punitive righteousness.

The word of the Lord again came unto the prophet. The Jews were using a proverb. They said that the fathers have eaten sour grapes and that the teeth of the children have been set on edge. They shall not have occasion to use this proverb any more. All the souls are the Lord's, the souls of the fathers and the souls of the sons. And only that soul that sinneth shall die. If a man be just and do that which is lawful and right, he shall surely live. If the righteous man hath a wicked son, the son only shall surely die. If the father be a wicked man, and have a son who is just, the wicked father only shall die and the son shall live.

So the wicked one, whoever he may be, the father of a wicked unrepentent son, or the son of a wicked, unrepentent father,—if the wicked one shall repent, he shall surely live. All his transgressions shall not be remembered unto him. For the Lord hath no pleasure that the wicked should die, and not that he should repent.

When the righteous turn away from his righteousness and committeth iniquity and remains unrepentent, he shall die in his iniquity, and his righteousness shall not be remembered. Yet for all this, the house of Israel says that the way of the Lord is not equal. Let them consider that when a man dies he dies for his iniquity. And when the wicked one repents, he lives.

Let the house of Israel truthfully answer whether or no the Lord's ways are equal! If their answer be truthful, it will be that the Lord's way is equal.

Therefore, the Lord will judge everyone of them according to his ways. Let them therefore repent from their iniquities. For the Lord taketh no pleasure in the death of him that dieth.

The lamentation over the kings of Israel.

The prophet is bidden to take up a lamentation for the princes of Israel. Their mother is a lioness, who laid down among lions and nourished her whelps among young lions. And one of her whelps, she had brought up became a young lion and learned to catch prey. The nations, hearing of it, brought him with chains to Egypt. Then the mother took another one of her whelps, and made him a young lion. And he learned to catch prey and to devour men. Then the nations spread around him on every side, caught him in a net and took him to the king of Babylon that his voice should be heard no more upon the mountains of Israel.

Their mother is like a fruitful vine in her blood, planted by the rivers and she had strong rods for the sceptres of them that rule. And her stature was exalted among the thick branches. But she was

plucked up in fury, cast down to the ground and dried up by the east wind, and her rods were consumed with fire. She is now planted in the wilderness. And a fire is gone out from her branches and devours her fruit, so that she hath no rod to be a sceptre unto her rule.

The survey of the leading of the people from old.

In the seventeenth year, in the fifth month, the tenth day of the month, the elders of Israel came to inquire of the Lord and sat before the prophet. Then came the word of the Lord unto him.

The Lord will not be inquired of the house of Israel. The prophet is bidden to know their abominations. The Lord chose Israel and made Himself known unto them in the land of Egypt. The Lord brought them forth out of Egypt into a land flowing with milk and honey. Then He commanded them to cast away their abominations and to refrain from defiling themselves with the idols of Egypt. This Israel refused to do. For His name's sake the Lord did not pollute them and destroy them in Egypt before the heathen. For he had made himself known unto the Egyptians in bringing them forth out of Egypt. This he did, and brought them in the wilderness. There He gave them His statutes and His sabbaths as a sign between them and Him. But they despised the Lord, His statutes and His sabbaths in the wilderness. Then the Lord lifted up His hand unto them in the wilderness that He would not bring them into Canaan. Yet His eyes spared them: And He said to their children that they should not walk in the statutes of their fathers but in His statutes. But as their fathers, the children rebelled against the Lord. Then the Lord said that He would destroy them. Nevertheless He spared them again for His name's sake. But they continued in their wicked ways. Wherefore the Lord lifted up His hand unto them to scatter them among the heathen. He also gave them statutes that were not good, and polluted them in their own gifts, because they caused their children to pass through the fire.

The prophet is bidden to say to them further that when the Lord brought them into Canaan, they offered sacrifices on every hill and there poured out their drink offerings. Therefore the Lord will not be enquired of them. They need not think that they will be permitted to carry out their intentions of being as the heathen, and as the families of the countries to serve wood and stone. As He liveth, the Lord will rule over them with a mighty hand and with fury poured out.

G. M. O.

NOTICE

As is customary, The Standard Bearer will not be published on the 15th of August.

Report of Classis East in session July 2, 1941

Rev. M. Schipper called the meeting to order. After the singing of No. 350 from the Psalter the president read a portion of John 14 and led in prayer.

The classical credentials were received and read. The churches were all represented by two delegates except Kalamazoo, which had sent only one. Classis was declared constituted and Rev. H. Veldman presided for the day.

The delegates who were present at the classis for the first time signed the Articles of Subscription. Rev. H. Veldman, as president, spoke a few words of welcome to the delegates.

The minutes of the preceding classical meeting were read and approved after one correction was made. The stated clerk reports that he had written to Mr. Kooistra and Mr. Lubbers and notified them of the decisions of classis.

A letter from the consistory of Holland, in which they give a different formulation of a former decision of classis, is read and received for information. A motion made to adopt this change failed to carry.

A motion was passed to give Rev. D. Jonker advisory vote.

Letters from Bellflower and Pella were read requesting permission to ask for collections in the churches of Classis East. To both congregations this privilege was granted.

The president appointed Rev. J. De Jong, Rev. M. Schipper and Elder H.

De Jong to draw up a schedule for classical appointments. They later in the day submitted the following schedule which was approved by classis:

KALAMAZOO:—July 27, H. Veldman; August 10, P. De Boer; August 24, J. De Jong; September 14, M. Schipper.

GRAND HAVEN:—July 6, G. M. Ophoff; July 20, R. Veldman; August 10, L. Vermeer; August 24, C. Hanko.

HOPE:—July 20, G. M. Ophoff.

A protest from the consistory of Hudsonville against a former decision of classis was read and received for information.

Classis decided to adjourn until 1:30 P.M. After the reading of the minutes of the morning session, elder H. De Jong closed with prayer.

The afternoon session is opened with prayer by Rev. H. Veldman.

The matter of the Hudsonville protest is again taken up. This matter was discussed at length, with the final result that classis abided by its former decision.

Whereas Candidate John Heys had accepted the call to Hope, the consistory of Hope now comes to the classis with the request to examine Candidate J. Heys at its next classical meeting. This request was granted. The classical com-

mittee was appointed to make the necessary regulations for this examination.

Rev. G. M. Ophoff was appointed by the Chair to thank the ladies for their services.

Classis decided to hold its next meeting Wednesday, October 1, at Fuller Avenue.

The questions of Art. 41 of the Church Order were read and answered by each consistory. A motion to adjourn was passed. After the reading of the minutes Rev. C. Hanko closed with prayer.

D. JONKER, Stated Clerk.